

det storpolitiske Forlig i 1894, var han paa det rene med, at han sprang ud i det gabende Svælg, der var opstaaet under Forfatningskampen mellem Højre og Venstre, og som han vilde have udfyldt, ligesom hin Ridder i det gamle Rom, Curtius, tror jeg han hed, da Rom var i Fare, fordi Jorden aabnede sig, fuldt rustet sprang ud i Kløften og dermed bragte de vrede Guder det Sonoffer, som skulde til, for at Roms Borgere fremtidig kunde leve trygt.

Man har i Venstres Presse gjort Statsministeren til Gentleman'en over alle Gentlemen. Det er altid farligt at bruge stærke Ord, det er altid farligt at overdrive, det er altid farligt at rose en Mand mere, end Situationen taaler det. Det har den nye Udenrigsminister faaet at mærke. Den parvenuagtige, praleriske Maade, hvorpaa Regeringens Hovedorgan her i København straks fremhævede ham som den eneste rene midt i al Gullaschtidens Snævs, var ham ikke til Fordel; dette maatte medføre en nødvendig Reaktion, der satte ham og det hele ned i det rette, jævnt menneskelige Niveau. Paa samme Maade mener jeg, at denne Lovtale over Statsministeren som Gentleman'en over alle Gentlemen skyder saa langt over Maalet, at den slaar tilbage. Hvis man i Stedet for at lede efter et engelsk Udtryk vilde finde et tysk for det samme, for en Dannemand — et Ord, der i Regelen har en let ironisk Biklang i vort Sprog —, vilde jeg foretrække at kalde Statsministeren Biedermannen for alle Biedermænd. Det synes jeg vilde passe langt bedre, en Biedermann er en Hædersmand; det manglede ogsaa bare, at Statsministeren ikke skulde være det, jeg synes nærmest, det er uhyggeligt, at det skal gentages Dag efter Dag i alle Venstres Blade, at om Ministerens personlige Hæderlighed kan der naturligvis ikke diskuteres. Men en Biedermann — eller vi kan ogsaa sige Bedemand, det er ikke ganske det samme, men lidt i samme Retning — er en lidt sørgelig og kedelig Skikkelse, men Gud bevares grundhæderlig, men han kan godt, naar han gaar bagefter en Ligvogn, gøre sig Tanker om, anstille Beregninger over, om det er et fedt eller et magert Lig, det er der intet i Vejen for, det er menneskeligt, og ogsaa Biedermænd, selv de hæderligste, kan fristes til at anstille menneskelige Beregninger. Jeg synes, at Statsministeren havde staaet uendeligt bedre, hvis han havde anstillet den Beregning, at efter 9. Juli-Erklæringen, og hvad dermed fulgte, vilde en saadan

Rekonstruktion, som utvivlsomt var planlagt og aftalt omkring Lørdagen den 7. Oktober, have været den eneste naturlige Konsekvens af Situationen. Der var imidlertid, saa vidt man kan dømme efter, hvad der er kommet offentligt frem, sket dette, at der indløb en Note fra Czekoslovakiet, og saa var der nogle emsige Folk i Venstre, som sagde: Her kan tilvejebringes en ny politisk Situation, som frier os rent partipolitisk for det unægtelig noget kedelige, at vort Ministerium, denne de stærke Mænds stærke Regering, halvvejs skal fornyes og selve Chefen forsvinde. Det kunde virke partipolitisk betænkeligt, og saa greb man denne Note, som indløb fra Czekoslovakiet, og sagde: Nu lader vi Importreguleringen falde straks, saaledes som Venstres Hovedorgan forkyndte Morgenen efter. Det maatte have medført en Konflikt mellem de allierede i den konservative Alliance, og det maatte saa have medført Valg, og derved mente de at faa et reelt bedre Valggrundlag i Stedet for 9. Juli-Erklæringen og Bankskandalen og alt det andet. Men denne Taktik, dette Kup, om jeg saa maa sige, der var planlagt, og som Venstres Generalkorrespondent telegraferede ud, og som ikke blot Hovedstadsorganet, men en hel Række andre Venstreblade bebudede straks, blev bremset paa det Venstrepartimøde, som afholdtes om Onsdagen, og efter hvad der er offentligt meddelt, var det selve Venstres gamle Ordfører, det ærede Medlem Hr. J. C. Christensen, der ikke vilde være med til noget saadant. Om dette Partimøde og Stillingen derpaa foreligger der en offentlig Udtalelse af den allerstørste Interesse — en Udtalelse fra en af de afgaaede Ministre —, som kaster et meget skarpt Lys over den højtærede Statsministers Stilling i disse Krisedage. Denne Udtalelse, der er fremsat i et Interview af den afgaaede Handelsminister Hr. Tyge Rothe til „Social-Demokraten“, har allerede været fremme et Par Dage og er ikke blevet modsagt; den staar fuldt ud for hans Regning, og den lyder saaledes: „I Venstres Partimøde har jeg — altsaa Handelsminister Tyge Rothe — „oplyst om, at hvordan Udfaldet end blev, vilde jeg gaa. Kragh, Scavenius og jeg holdt paa, at der skulde forhandles med de paa-gældende Magter, inden Importreguleringen blev opgivet, men det vilde Neergaard ikke, han stod paa Venstres gamle Standpunkt og blev besejret.“ Se, nu har jeg, inden jeg vidste dette, tænkt mig, at da Importreguleringen blev gennemført i de